

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. W. Z.

przeciwko H. W., E. S., I. F.,

I. W. D., A. W. i Z. W.

o ustalenie nieważności umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

W sprawie nie występują podstawy pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że powódka powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi. W związku z tym zauważyć należy, że ta, biorąc pod uwagę, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją, nie odnosi się do spraw, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, lecz do spraw, w których zapadłe orzeczenie jest kwalifikowane jako bezprawne. Taka ocena ma

być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącej było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jej zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Lakoniczne uzasadnienie przez skarżącą tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, pokrywające się zresztą ściśle z podstawami kasacyjnymi skargi, nie prowadzi do wniosku o jej wystąpieniu.

Dodatkowo zauważa się, że ani wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani też procesowej podstawy kasacyjnej nie może oprzeć na zarzutach dotyczących oceny dowodów i ustalenia faktów (art. 398 § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).